

ผลการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน เพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 โรงเรียนคลองบางน้ำจืด

นุชนาถ น้อยอาษา¹

¹สาขาวิชาการศึกษาระดับปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

อีเมล: noiarsanutchanat@gmail.com

วันที่รับบทความ: 29 พฤศจิกายน 2566 วันที่แก้ไขบทความ: 18 ธันวาคม 2566 วันที่ตอบรับบทความ: 26 ธันวาคม 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 โรงเรียนคลองบางน้ำจืดจำนวน 35 คนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่แผนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนปฐมวัยชั้นปีที่ 2/1 จำนวน 24 แผน และแบบสังเกตทักษะการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า พัฒนาการด้านการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

คำสำคัญ: กิจกรรมบทบาทสมมติ การเล่านิทาน การจดจ่อใส่ใจ

The Effects of Role-Playing Activities Accompanied by Storytelling on Enhancing Focus and Attention in Kindergarten Year 2/1 Students at Klongbangnamjued School

Nutchanat Noiarsa¹

¹Early Childhood Education Program, Faculty of Education, Dhonburi Rajabhat University
Email: noiarsanutchanat@gmail.com

Received: 29 November 2023 Revised: 18 December 2023 Accepted: 26 December 2023

Abstract

This research aims to compare the focus and attention of Kindergarten Year 2/1 students before and after participating in role-playing activities accompanied by storytelling. The target group consisted of 35 Kindergarten Year 2/1 students at Klongbangnamjued School. The research instruments used for data collection included 24 lesson plans for role-playing activities with storytelling designed to enhance focus and attention, and an observation form for assessing the students' focus and attention. Data were analyzed using mean and standard deviation. The research findings indicated that the development of focus and attention in Kindergarten Year 2/1 students was significantly higher after participating in the role-playing and storytelling activities compared to before the activities.

Keywords: role-playing activities; storytelling; focus and attention

บทนำ

การจดจ่อและใส่ใจเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การเรียนรู้ประสบความสำเร็จ ในชีวิตประจำวันปัจจุบันมีสิ่งเร้าและการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในสังคมที่ทำให้เด็กปฐมวัยขาดสมาธิในการทำกิจกรรมเป็นเวลานาน ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นเด็กที่มีภาวะสมาธิสั้นและบกพร่องทางการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะสมองส่วนหน้า (Executive Functions, EF) จึงมีความสำคัญ โดยเฉพาะทักษะในการจดจ่อและใส่ใจ เพื่อให้เด็กมีสมรรถนะและทักษะที่ช่วยควบคุมอารมณ์ ความคิด และการกระทำได้ดี ญัฐฉณี สุขปรีดี (2564) นักจิตวิทยาพัฒนาการ กล่าวว่า การจดจ่อ (focus) หรือใส่ใจ (attention) เป็นทักษะที่สำคัญในการใส่ใจและจดจ่อกับกิจกรรมหรือหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่ซ้ำซากอาจทำให้เด็กปฐมวัยรู้สึกอึดอัด รวมถึงพลังงานที่มีมากอาจถูกจำกัดด้วยพื้นที่และรูปแบบกิจกรรม การเรียนการสอนที่ไม่เหมาะสมก็อาจทำให้ทักษะด้านนี้บกพร่องได้ ทางสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพและสถาบัน RLG (2561) กล่าวว่า ทักษะการจดจ่อ (focus) คือความสามารถในการมุ่งความสนใจอยู่กับสิ่งที่ทำอย่างต่อเนื่องในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนรู้ หากเด็กขาดทักษะนี้จะทำให้ออกแว็ก ไม่สามารถจดจ่อกับงาน และยากที่จะทำงานให้สำเร็จ การฝึกฝนและพัฒนาทักษะการจดจ่อของเด็กปฐมวัยสามารถแบ่งได้เป็น 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การตั้งใจ ความพร้อมในการเรียนรู้ ความมุ่งมั่น และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การส่งเสริมและพัฒนาทักษะการจดจ่อใส่ใจของเด็กปฐมวัยให้เหมาะสมสามารถทำได้โดยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ เช่น การเล่านิทาน การทำงานอิสระตามความคิด การใช้เกมการศึกษา และการแสดงบทบาทสมมติ

กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานมีประโยชน์อย่างมากต่อการพัฒนาการจดจ่อใส่ใจของเด็กปฐมวัย เนื่องจากเด็กมักชอบฟังนิทาน กิจกรรมนี้จึงเหมาะที่จะนำมาจัดคู่กับการเล่านิทาน ขนิษฐา บุณนา (2561) กล่าวว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมสร้างสรรค์ที่ส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา รวมทั้งการเรียนรู้ด้านจริยธรรมที่ช่วยให้เด็กค้นพบตัวเอง เข้าใจ และสามารถมองภาพอนาคตของตนเองได้ สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งสำหรับกิจกรรมบทบาทสมมติ คือ ช่วยเสริมสร้างจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งมีความสำคัญมากสำหรับเด็กในวัยปฐมวัยและช่วยส่งเสริมทักษะต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี กิจกรรมการเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนานและเป็นที่ชื่นชอบของทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เนื้อเรื่องของนิทานที่นำมาเล่าเหมาะสมกับวัยและความสนใจของเด็ก เมื่อเด็กได้ฟังนิทานจะเกิดการเรียนรู้ คุณค่าของนิทานคือสนองความต้องการตามธรรมชาติ ผ่อนคลายความคับข้องใจของเด็ก ทำให้เด็กมีสมาธิในการฟัง ส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาและความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมการกล้าพูด กล้าแสดงออก เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และช่วยให้ผู้ใหญ่และเด็กมีความใกล้ชิดและเข้าใจกันมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, 2541, น. 137) จากการศึกษาพบว่านิทานทำให้เด็กฉลาดขึ้น กิจกรรมการเล่านิทานมีความเหมาะสมและเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการของเด็ก สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี และเสริมสร้างจินตนาการให้แก่เด็ก ซึ่งสอดคล้องกับ สมควร ผาวงษา (2553, น. 45) ที่กล่าวว่านิทานเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กทุกวัย เด็กสามารถพัฒนาด้านสติปัญญา อารมณ์ ภาษา สังคม บุคลิกภาพ และความคิดสร้างสรรค์ได้โดยใช้นิทานเป็นสื่อในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2548) กล่าวว่าสื่อที่นิยมนำมาใช้ประกอบการเล่านิทานที่ดีที่สุดคือนิทานที่มีเนื้อหาเข้าใจง่าย สื่อความหมายได้ดี มีภาพประกอบที่ชัดเจน สีสันสดใส แสดงจุดเด่นของเรื่องและตัวละครได้อย่างดี

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะครูปฐมวัยจึงสนใจศึกษาผลของการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 โรงเรียนคลองบางน้ำจืด จากประสบการณ์ที่ผ่านมาเด็กในชั้นเรียนมักขาดความตั้งใจและความสนใจในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรมการ

เรียนการสอน โดยมักมีอาการชุกชน วอกแวก ไม่อยู่นิ่ง หรือสนใจสิ่งรอบข้างมากกว่าสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนผู้วิจัยจึงพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน เพื่อกระตุ้นให้เด็กปฐมวัยมีการจดจ่อใส่ใจอย่างสม่ำเสมอ ช่วยฝึกสมาธิของเด็กให้ยาวขึ้น รวมทั้งเป็นข้อมูลสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนชั้นปีที่ 2/1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน ก่อนและหลังการทดลอง

สมมุติฐานการวิจัย

นักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานมีการจดจ่อใส่ใจมีผลสัมฤทธิ์หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 โรงเรียนคลองบางน้ำจืด ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2566 จำนวน 35 คน กลุ่มประชากรนี้ได้มาจากคัดเลือกการเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน เพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2

2.2 แบบประเมินพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2

ขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างแผนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน เพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 มีขั้นตอน ดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560
- 2) ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาล 2
- 3) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน เพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2
- 4) จัดทำแผนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนชั้นปีที่ 2 จำนวน 8 เรื่อง 24 แผน
- 5) นำแผนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจของนักเรียนชั้นปีที่ 2 เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกับจุดประสงค์ จำนวน 3 ท่าน
- 6) ปรับปรุงแผนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เช่น นิทานมีเนื้อหาสั้นเกินไป ควรเลือกนิทานที่มีเนื้อหาสาระพอประมาณ เพื่อเด็กจะได้ฝึกคิด และมีทักษะตาม

7) นำแผนการจัดกิจกรรมสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจำใส่ใจ ไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2 อายุ 4-5 ปี เพื่อหาคุณภาพของแผนการจัดประสบการณ์

8) นำแผนการจัดกิจกรรมสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจำใส่ใจ ไปทำแผนการจัดประสบการณ์ฉบับจริง

ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของนักเรียนปฐมวัยชั้นปีที่ 2 มี ดังนี้

1) ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของ เชวง ช้อนบุญ (2563) Dawson and Guare (2012) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความสามารถในการจดจำใส่ใจ

2) สร้างแบบประเมินพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของนักเรียนปฐมวัยชั้นปีที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย

2.1 การมีสมาธิ 2 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน

2.2 ความมุ่งมั่นในงานประสบผลสำเร็จ 2 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน

2.3 ความไม่วกแวก 2 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน

3) นำแบบประเมินพัฒนาการในการจดจำใส่ใจให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการตรวจวัดผลตรวจสอบเพื่อแสดงหลักฐานความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบประเมิน จำนวน 3 ท่าน

4) หาค่าความเที่ยงตรงต่อวัตถุประสงค์ของแบบประเมินความสามารถในการจดจำใส่ใจของนักเรียนปฐมวัยชั้นปีที่ 2 โดยนำแบบประเมินพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาลงความเห็นและให้คะแนน ดังนี้

+1	หมายถึง	ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้อง
0	หมายถึง	ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นที่ไม่แน่ใจ
-1	หมายถึง	ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นที่ไม่สอดคล้อง

นำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์แล้วเลือกข้อที่มีค่า IOC มากกว่า หรือ เท่ากับ 0.5 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2541)

5) นำแบบประเมินความสามารถในการจดจำใส่ใจ ที่ผ่านการตรวจสอบหาค่าความเที่ยงตรงไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2

6) นำแบบประเมินที่คัดเลือกเหมาะสมแล้วไปจัดทำเป็นสำเนาตามต้นฉบับจริง

7) จัดทำเกณฑ์การประเมิน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การทดลองครั้งนี้ดำเนินในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ระยะเวลา รวม 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ คาบละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 24 คาบ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1) ทำการประเมินประชากรทั้งหมดก่อนดำเนินการทดลอง (pre - test) โดยใช้แบบประเมินพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของนักเรียนปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

2) ดำเนินการทดลองโดยนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 จะได้รับการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจำใส่ใจโดยรวมเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ระยะเวลา 09.00 - 09.30 น. วันละ 30 นาที

3) หลังเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการประเมินหลังการทดลองกับกลุ่มเด็กปฐมวัย (pre - test) โดยใช้แบบประเมินพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1

4) นำคะแนนที่ได้จากการประเมินพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปวิเคราะห์เพื่อศึกษาพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของนักเรียนปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจำใส่ใจ

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของเด็กปฐมวัยปีที่ 2/1 ระหว่างก่อนและหลังการทำกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจำใส่ใจ

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบพัฒนาการในการจดจำใส่ใจของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2/1 โรงเรียนคลองบางน้ำจืด ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจำใส่ใจ

พัฒนาการใน การจดจำใส่ใจ	ก่อนการทดลอง				หลังการทดลอง			
	C	N	$\bar{X}$	S.D.	C	N	$\bar{X}$	S.D.
พัฒนาการในการมีสมาธิ	6	35	1.83	0.70	6	35	4	0.76
พัฒนาการความมุ่งมั่นให้ งานประสบผลสำเร็จ	6	35	1.6	0.55	6	35	3.71	0.61
พัฒนาการความไม่วกแวก	6	35	1.49	0.50	6	35	3.91	0.84
รวม	18	35	4.91	1.38	18	35	11.63	1.64

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ก่อนที่กลุ่มตัวอย่างจะได้รับการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจำใส่ใจ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 4.91 และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายด้าน พบว่ามีพัฒนาการในการมีสมาธิ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 1.83 พัฒนาการความมุ่งมั่นให้งานประสบผลสำเร็จมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 1.6 พัฒนาการความไม่วกแวก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 1.49

เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้รับการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจำใส่ใจ เด็กปฐมวัย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 11.63 และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายด้าน พบว่ามีพัฒนาการในการมีสมาธิ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 4 พัฒนาการในความมุ่งมั่นให้งานประสบผลสำเร็จ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.71 พัฒนาการในความไม่วกแวก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.91 เด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยคะแนนและระดับคะแนนพัฒนาการในการจดจำใส่ใจเพิ่มขึ้นทุกด้าน

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจก่อนและหลังการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจพบว่า ก่อนการทดลองคะแนนพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจของเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.91 และหลังการทดลองคะแนนพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจของเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.63 ค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน หลังการทดลองของปฐมวัยมีคะแนนพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจที่ดีขึ้น

ดังนั้น จากการที่เด็กปฐมวัยได้รับการส่งเสริมพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจส่งผลให้เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2/1 โรงเรียนคลองบางน้ำจืด หลังการจัดกิจกรรมมีพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจที่ดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจ ของนักเรียนปฐมวัยที่ใช้การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมมีพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจทุกการเฉลี่ยสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน สามารถส่งเสริมพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจของเด็กปฐมวัยให้สูงขึ้น อภิปรายไว้ดังนี้

พัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจก่อนและหลังการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการจดจ่อใส่ใจพบว่า ก่อนการทดลองของเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจอยู่ที่ 4.91 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.38 และหลังการทดลองของเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจอยู่ที่ 11.63 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.64 ค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน หลังการทดลองของปฐมวัยมีคะแนนพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจที่ดีขึ้น แสดงว่า การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานสามารถส่งเสริมพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจของเด็กปฐมวัยได้ สอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547, น. 32) ได้กล่าวว่า นิทานเป็นตำราของเด็กปฐมวัย เป็นสื่อที่ใช้ในการสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็ก สร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กทั้งด้านทางสังคม อารมณ์ คุณธรรม จริยธรรม ช่วยให้เด็กสามารถรับรู้เข้าใจ ทำให้เด็กซึมซับและรับรู้ไว้ ส่วนการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่เด็กได้แสดงออกจากอารมณ์ ทำทาง ตามสถานการณ์หรือบทบาทที่กำหนดให้ ผู้วิจัยนำการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน และสอดคล้องกับ รสสุคนธ์ อยู่เย็น (2555) ที่ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กอนุบาลชั้นปี 2 ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กชั้นอนุบาล 2 หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความเชื่อมั่นโดยรวมของเด็กอนุบาล 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการแสดง มีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่เพิ่มขึ้นในระดับมาก

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาผลของการจัดประสบการณ์หรือจัดกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อพัฒนาการในการจดจ่อใส่ใจของเด็กปฐมวัย
2. ควรมีการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน ในทุกระดับชั้นของอนุบาลเพื่อให้มีความต่อเนื่องในการเรียนรู้
3. ก่อนการนำแผนการจัดกิจกรรมไปใช้ ครูผู้สอนควรศึกษาแผนการจัดกิจกรรมโดยละเอียด เพื่อที่จะได้นำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

เอกสารอ้างอิง

- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2547). การศึกษาสำหรับผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชนิษฐา บุนนาค. (2562). การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ สำหรับเด็กปฐมวัย. (ออนไลน์). จาก <https://www.youngciety.com/article/journal/arts-for-kids.html>
- ณัฐณี สุขปรีดี. (2564). การพัฒนาทักษะสมองส่วนหน้า (EF) ในสภาวะวิกฤต. (ออนไลน์). จาก <https://www.eef.or.th/article-executive-functions151221/?fbclid=IwAR3TpzeycwBcDbT0aiGF4a0D1gn9Dc5Ni9RFK0HJXaXofPhel2tWi4XijqQ>
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2521). การวัดประเมินผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รสสุคนธ์ อยู่เย็น. (2555). ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2541). เทคนิคการสร้างและสอบข้อสอบความถนัดทางการเรียน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- สมควร ผาวงษา. (2553). ผลการพัฒนาคุณธรรมของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรม การเล่านิทาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ และสถาบัน RLG (รักลูก เลิร์นนิ่ง กรุ๊ป). (2561). คู่มือพัฒนาทักษะสมอง EF Executive Functions ในเด็กวัย 13-18 ปี สำหรับพ่อแม่และครู. กรุงเทพมหานคร: ไอดี ออล ดิจิตอล พรินท์ จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). คู่มือการอบรมเลี้ยงดูเด็กก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- Dawson, P., & Guare, R. (2012). *Coaching students with executive skills deficits*. New York: Guilford.